

Minden körül forog

Lekció: Zsoltár 124,1-7a

Textus: 1Kor 15,1-4

Minden a feltámadás körül forog. Pál apostol, akinek a Korintusbeli gyülekezetnek írott egyik leveléből olvastunk fel az imént egy részletet, az egész kereszténységet a feltámadás hiteként értelmezte. Szerinte több évszázados, évezredek reménysége teljesedett be azzal, hogy Jézus feltámadt a halálból, és megnyitotta az örök élet útját. Sőt, most, ahogy hétről hétre haladunk az Apostolok Cselekedeteiben, azt látjuk, hogy szinte minden igehirdetés tartalmazza a Jézus feltámadásáról szóló hírt. Még maga Pál is egy egész fejezetet szán ennek a témának (a már korábban utalt levélben). Azt látjuk tehát, hogy az első tanítványokra drámai hatással volt Jézus feltámadása, és ezt a hírt vitték a szélrózsa minden irányába, és viszik még a mai napig is.

Ahogy ezen tűnődtem, arra gondoltam, hogy keresztényekként vajon nekünk is ennyire fontos-e a feltámadás gondolata? Mennyire határoz meg minket az, hogy Jézus feltámadt? A feltámadás tényén, csodáján keresztül szemléljük-e a mindennapjainkat? A szenvedésünket, a sikereinket, a minket ért kudarcokat, a betegségeket, amiket hordozunk, vagy magát a halált? Ami engem illet, én arra jutottam, hogy meghatároz. Sőt, a hitemben ez a legfontosabb, és enélkül valószínűleg nem is lennék keresztény. Mielőtt megtértem, az életet teljesen értelmetlennek láttam a halál fényében. Minden hiábavalónak tűnt, feleslegesnek. Mert ha az elmúlás mindent, de mindent lenulláz, akkor teljesen mindegy, hogy az élet 5 percig vagy 80 évig tart. Egyszer úgyszólván vége lesz, mindenki mindent elfelejt, őket is elfelejtik, majd azokat is elfelejtik, akik őket elfelejtették, és végül nem lesz semminek semmi jelentősége. De ha tényleg van feltámadás? Akkor az mindent megváltoztat! Akkor mindennek van értelme. Akkor a lét elviselhetetlen könnyűsége is súlyossá válik. Akkor mindennek e körül kell, hogy forogjon! Akkor a feltámadás a középpont.

Az evangélium egyik jellegzetessége, hogy van egy ilyen középpont. Ezt onnan tudjuk, hogy maguk az apostolok tettek különbséget a hit középpontja és a másodlagos kérdések között, amikor hangsúlyozták, hogy a keresztény hitben nem minden ugyanolyan fontos. Például, a szombat kérdése nem annyira lényeges, mint az evangélium. Jóformán mindegy, melyik napon ünnepeljük Istent, mert amióta Jézus Krisztus feltámadt, azóta minden nap ünnep. De amikor az evangéliumról volt szó, az apostolok nem ismertek kompromisszumot. Jézus Krisztus meghalt, de feltámadt. E körül forog az evangélium.

Miért mondom ezt el? Most, húsvétkor? Egyrészt azért, mert izgalmas időket élünk. Gyülekezetünk városa, Budapest, az utóbbi évtizedekben vallásilag zizegésnek indult és ebből a szempontból egyre inkább hasonlít arra a városra, amelyben a korintusi gyülekezet lakott. Bármikor megtörténhet, hogy egyesek berontanak egy istentiszteleti alkalomra, hogy ránk kényszerítsenek bizonyos ószövetségi törvényeket. Olyanokat, amelyekről az apostolok másképpen rendelkeztek. Bármikor találkozhatunk olyanokkal, akik öltönyben és szép ruhában ugyan hirdetik Jézust, de tagadják, hogy a Fiú Isten. És bármikor találkozhatunk olyanokkal, akik elismerik, hogy Jézus Isten, de Jézussal együtt reinkarnációt, táltos hitet, vagy angyalkurzusokat is propagálnak. Ezek az aluljárók, az utcák, a terek, a könyvesboltok, az otthonok, sőt, egyes gyülekezetek hétköznapi valósága. Itt forognak azok a bizonyos beszélgetések, amelyek istenélményeinkről vagy istenkeresésünkről szólnak. Valahogy úgy, mint Korintusban.

De nemcsak ezért hozom ezt fel, hogy ebben a nagy 'életforgásban' mi a keresztény hit középpontja, hanem azért is, mert a mostani ünnepkörben érkezünk el hitünk leglényegéhez, az evangélium középpontjához: a feltámadáshoz. Mert minden a feltámadás körül forog. De miért? Miért olyan fontos az, hogy Jézus feltámadt? Azért, mert a feltámadás bizonyítja, hogy:

- az ember Jézus valóban az Isten Fia és a Messiás
- Isten előtt kedves volt Jézus kereszthalálában bemutatott áldozata
- van bűnbocsánat nekünk is
- Isten szeret minket. Hogy nem megsemmisíteni kívánja a világot, hanem megtartani.
- És mert ez bizonyítja, hogy lesz feltámadása a halottaknak. Neked is, nekem is. Jézus feltámadásával betört a jelen világba az eljövendő világ ereje, és általa mi is fel fogunk támadni!

Ezért forog minden a feltámadás körül. A reményünk, a bizalmunk, a bűneink, az egzisztenciális krízisünk, a karrierünk, a haláltól való félelmünk, a házasságunk, a hitünk, a megbocsátás, a gyereknevelés... minden. Minden ekörül forog! Mint kerek életünk küllői a kerék középpontja körül.

Nézzük meg ezt a középpontot, egy picit közelebről, amit Pál apostol néhány állításban össze tudott foglalni: „Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Átala üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké. Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon.”

3. dolgot akarok ebből kiemelni. Az evangélium, tehát Jézus Krisztus halála és feltámadása:

1) létkérdés, 2) történelmi tény, 3) és Isten terve.

1) Az evangélium létkérdés. Üdvösségünk, az életünk, a halál utáni életünk attól függ, hogy hiszünk-e ebben a hírben, és megmaradunk-e benne. „Átala üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké.” Sokan nem tartják meg az evangéliumot, hanem vagy elutasítják, vagy elferdítik. Vagy elvesznek belőle, vagy hozzá tesznek bizonyos dolgokat. De Pál szerint csak akkor üdvözülünk, ha úgy tartjuk meg az evangéliumot, ahogyan ő hirdette azt nekünk.

2) Az evangélium történelmi tény. Jézus halála és feltámadása történelmi tény. Nem tündérmese. Térben és időben valósult meg: Pontius Pilátus idejében, a mai Palesztína területén, Nagypénteken és Húsvét reggele között: Jézust kivégezték egy római kereszten, de feltámadt a halálból.

3) Az evangélium Isten terve. Krisztus az Írások szerint halt meg és támadt fel. Úgyis mondhatnánk, hogy Krisztus az Isten terve szerint halt meg és támadt fel. Krisztus halála előre megjövendölt, szándékos esemény volt, nem egy tragédiába fordult próbálkozás. Krisztus halálával és feltámadásával Isten terve valósult meg. A terv pedig az volt, hogy minket megmentsen a bűntől és a haláltól. Krisztus a bűneinkért halt meg. A mi bűneink büntetését szenvedte el, és feltámadásával legyőzte a halált.

Hadd illusztráljam zárásként az utolsó pontot egy történettel, amit valamikor régen egy new englandi plébános mondott el húsvét reggelén. Kongatnak tehát húsvét reggelén, és amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni.

A plébános elkezdte a prédikációt: „Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vad madár lapult, reszkette a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem, „Na, mit viszel magaddal?”

„Csak ezt a három vacak madarat,” felelte. „Aztán mit akarsz csinálni velük?” folytatta a plébános a kérdezősködést.

„Hazaviszem őket és szórakozom velük,” felelte. „Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.”

„De előbb-utóbb meg fogod unni ezt az időtöltést. Mit csinálsz majd akkor velük?”

„Ó, van otthon két macskánk,” mondta a fiú, „azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.”

A plébános hallgatott egy kicsit, aztán ismét megszólalt: „Fiam, mennyit kérsz a madarakért?”

„Nem kellene magának azok a madarak, Atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni se tudnak. Meg nem is szépek.”

„Mennyit akarsz értük,” kérdezte ismét. A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: „Tíz dollárt.”

A plébános kivett a zsebéből tíz dollárt, és odaadta a gyerekeknek. A fiú csak letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt. A plébános ezután felemelte a madárkalitkát, elvitte a közeli parkba, ott letette, kinyitotta az ajtaját, és szabadon engedte a madarakat.

Miután a plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt le. Sátán épp az Éden kertből jött és büszkén dicsekedett: „Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémeik!”

„Mit fogsz csinálni velük?” kérdezte Jézus. A Sátán így válaszolt: „Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket nemcsak arra, hogy házasodjanak, hanem arra is, hogy elváljanak, meg arra, hogy gyűlöljék és kínozzák egymást, hogy részegeskedjenek és kábítózzanak, arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni.”

„Mit csinálsz majd akkor velük, ha elegend lesz a játékból?” kérdezte Jézus.

„Oh, megölöm őket!” felelte a Sátán.

„Mennyit kérsz értük?” érdeklődött tovább Jézus.

„Nem kellene neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellene ők neked!”

„Mennyi az áruk?” követelte a választ Jézus.

Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta: „Az összes véred, könnyed, egész életed!”

„Áll az alku!” felelte Jézus, és megfizette a kiszabott árat.

Ezzel a plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.

„...Krisztus meghalt a mi bűneinkért Isten terve szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Isten terve szerint – feltámadt a harmadik napon.”

Minden ekörül forog.

Ámen.

(Joó Christopher)